

TARGOWICA a ZDRADA!

„Gdzie miód, tam pszczoły. Gdzie zdrada, tam człowiek”

ZDRADA jest znacznie starszym pojęciem w naszej ludzkiej rzeczywistości /bodajże trwa od „Adama i Ewy” niż TARGOWICKA KONFEDERACJA /dal. „Targowica” czyli też zdrada/, która datuje się od 27.04.1792 r.- czyli od 225 lat! Nazwa „targowica” – jako najcięższa zdrada Narodu i Państwa, pochodzi od nazwy miejscowości Targowica (w [obwodzie kirowohradzkim](#), w [rejonie nowoarchanhelskim Ukrainy](#)).

Przyjmując uproszczoną definicję przyjętych pojęć /zbliżonych do siebie w różnych publikacjach, np. w okresie powojennym np. zamiast Polska, podawane było PRL/, można przyjąć, że:

TARGOWICKA KONFEDERACJA 1792-1793 – zbrojny związek polskiej magnaterii zorganizowany z polecenia Katarzyny II. Był formalnym uzasadnieniem wcześniej postawionej interwencji w Polsce. Akt konfederacji ułożony 27.04.1792 w Petersburgu. Czyli ogólnie: jedna grupa Polaków niezadowolonych z przeprowadzanych reform szukała oparcia w państwach sąsiednich, do przewrótów poprzednich rządów, praw, itp. I obalenia rządów drugiej grupy Polaków! Nie chodzi tutaj o nie-lub demokratyczne zmiany rządzących!

ZDRADA – jest to świadome złamanie [przysięgi](#) lub odstępstwo od przyjętych [norm](#) czy [wartości](#), działanie przeciwko tym normom i wartościom, zaparcie się ich, a także jawna lub skryta ich negacja. *W różnych kulturach, religiach i systemach [prawnych](#) zdrada jest czynem [moralnie złym](#), chociaż niekiedy odmiennie rozumianym, w zależności od uwarunkowań historycznych i społecznych.*

Ciekawe, że w historii naszej Ojczyzny /nie mówiąc o otaczającym nas ŚWIECIE/, było i jest wiele tego typu zrad. Zdraycy wywodzili się lub wyjeżdżali do wielu miast, gdzie prowadzili rozmowy, na niekorzyść naszego państwa. Można tutaj wymieniać wiele miejscowości, np. Kiejdany, Sankt Petersburg, Moskwa, Bruksela, Targowica, itp. – ale nazwa „TARGOWICA” - najbardziej jest trafna, jeżeli chodzi o sedno sprawy. W tym słowie już ukryty jest cel – targowanie!, ale w złym stopniu tego znaczenia!

Na bazie „różnych zrad”, trudno czasami jest ustalić, do której kategorii należy zaliczyć, ale nie o tym tutaj idzie – tylko aby zrozumieć, że na przestrzeni wieków zdrady wówczas i dzisiaj mają różne zabarwienia /nawet dotyczy tej samej zdrady, ale różnych okresów interpretacji!/.

Niniejszym podam kilka przykładów zrad, wynikających z mitów, faktów, poglądów ludzkich, itp.:

- pierwsza „ludzka” zdrada, to podejście Adama i Ewy do „Zakazanego drzewa”, czyli braku szacunku do Stwórcy i nie przestrzeganie nakazu – może, gdyby nie było tej pierwszej zdrady /choćby Lucyfer – był pierwszym zdrajcą, ale poniósł karę – podobną jak „Pierwsi Rodzice”/ - nie byłoby prawdopodobnie kolejnych zrad. „Filozoficznie myśląc” ... gdyby nie zdrady samego Boga przez aniołów, inaczej patrzylibyśmy na zdrady ludzkie? Tam /w pierwszych zradach/ jako kary były – wygnania /z „Nieba” i z „Raju”/, u ludzi z czasem – często śmierć!

Dzieje polskiej zdrady są jednak dużo starsze niż Targowica. Gdy w 1655 roku Szwedzi najechali nasz kraj, niektórzy ślubowali wierność obcemu władcy. Z różnych względów – dla zysku czy bezpieczeństwa; faktem jest jednak, że zdradzili. Przynajmniej rządzącego wówczas Jana Kazimierza.

Np.: Janusz Radziwiłł w istocie zawarł w roku 1655 układ w Kiejdanach, na mocy którego uznawał protektorat Szwecji nad Litwą. Celem jego działań było doprowadzenie do rozłamu Polski i Litwy (będących wówczas jednym państwem) oraz – przy poparciu dyplomacji szwedzkiej – stworzenie księstwa rządzonego przez Radziwiłłów. Z punktu widzenia zasady wierności królowi była to niewątpliwie zdrada. Unia Polsko-Litewska do dzisiaj może być wzorem dla dzisiejszej Unii /choć też przestała istnieć – dzięki „sąsiadom” i buńczuczności magnaterii i szlachty/. Podobnie postępowali: Bogusław Radziwiłł /układ w Radnot w 1656 r. – nazywany pierwszym „papierowym” rozbiorem Polski/ i Hieronim Radziejowski.

Najważniejszą zdradą /powszechnie/ znaną do dnia dzisiejszego jest:

KONFEDERACJA TARGOWICKA – zawiązana oficjalnie w nocy z 18 na 19 maja 1792 w przygranicznym miasteczku [Targowica](#) w porozumieniu z carycą [Rosji Katarzyną II](#). W rzeczywistości 27 kwietnia 1792 w [Petersburgu](#) - przez przywódców [magnackiego](#) obozu republikanów /w celu przywrócenia starego ustroju [Rzeczypospolitej](#), pod hasłami obrony zagrożonej wolności przeciwko reformom [Konstytucji 3 maja](#), wprowadzającym [monarchię konstytucyjną](#). Mówiąc słowami dzisiejszego historyka był to zamach stanu! Targowiczanie - występowali przeciw reformom Sejmu Czteroletniego i Ustawie Rządowej z 3 maja 1791 r. Głosili, że w Polsce wprowadzono despotyzm, wzywali „wielką Katarzyną” do obrony „swobód”. W tym dniu trzynastu magnatów przebywających w Petersburgu zawiązało konfederację generalną koronną. Pod aktem konfederacji podpisy złożyli m.in.: generał artylerii koronnej Stanisław Szczęsny Potocki, hetman wielki koronny Franciszek Ksawery Branicki oraz hetman polny koronny Seweryn Rzewuski.

Po wkroczeniu wojsk rosyjskich i po zaprzestaniu przez króla /Stanisława Augusta/ oporu. Konfederacja ustanowiła władzę w kraju:

- zniesiono instytucje wprowadzone przez Sejm Czteroletni;
- narzucono ustrój oligarchii magnackiej pod patronatem Rosji;
- wojsko zostało obezwładnione, zdekoncentrowane i osłabione.

Skutkiem wojny polsko-rosyjskiej 1792 roku i rządów Targowicy /zaprosili Rosjan do Polski, a to było haniebna zbrodnia przeciwko narodowi, bez względu na panującą sytuację międzynarodową i wewnętrzną/ był II rozbiór Polski, dokonany w styczniu 1793 roku przez Rosję i Prusy. Zaprzestanie wojny z Rosją przez Stanisława Augusta Poniatowskiego też było błędem, co z czasem okrzyknięto zdradą.

W sytuacji wojskowej przewagi Rosjan, naciskany przez carycę, Stanisław August uznał dalszy opór za bezcelowy. 23 lipca przedstawił rosyjskie ultimatum na naradzie Straży Praw zwołanej na Zamku Królewskim. Za jego przyjęciem opowiedziało się siedem osób. Był wśród nich podkanclerzy koronny Hugon Kołłątaj, który ponaślał króla: "Dziś jeszcze, Miłościwy Panie, przystąpić potrzeba do konfederacji targowickiej, nie jutro; każdy moment jest drogi, bo krew Polaków go oblewa". Pięciu

uczestników zebrania, w tym m.in. marszałek sejmu Stanisław Małachowski i Kazimierz Nestor Sapieha, głosowało za kontynuowaniem wojny.

Wojna polsko-rosyjska 1792

Konfederacja została rozwiązana 15.09.1793 na sejmie grodzieńskim. Jednak wszystkie kolejne zdrady do dnia dzisiejszego noszą nazwę „Zdrady Targowickiej” – mają ten sam odcień, czyli walki o swoje stronnictwo /partię/, a nie o Polskę!

Na stronach internetowych można znaleźć racying najgorszych /o zabarwieniu zdrady narodowej/ królów Polski. Nieważne jest miejsce w tej liście, ale problemy. I tak:

- **MICHAŁ KORYBUT WIŚNIOWIECKI (1669–1673).** *Nieudolne czteroletnie panowanie syna wybitnego wodza Jaremy to przede wszystkim „haniebny traktat w Buczaczu”, w którym Polacy oddali Turkom wschodnią część Polski i zgodzili się płacić haracz. Gdy udało się nam pokonać wroga pod Chocimiem, król leżał już na łożu śmierci, nabawiwszy się wrzodów od nadmiaru cytrusów.*

- **WŁADYSŁAW III WARNEŃCZYK (1434–1444).** *Największy błąd monarchy to zerwanie rozejmu z Turcją i wplątanie Polaków w węgierskie konflikty zbrojne. Bitwa pod Warną zakończyła się bowiem nie tylko tragiczną śmiercią Jagiellończyka, ale również wielu polskich rycerzy.*

- **JAN II KAZIMIERZ (1648–1668).** *Ostatni Waza na polskim tronie zaangażowany był w prowadzenie trzech wielkich wojen: z Kozakami, Rosją i Szwecją. W konsekwencji panowanie Jana Kazimierza to czas ogromnego osłabienia państwa polskiego, które o mały włos nie zostało rozebrane przez sąsiadów w traktacie w Radnot. Panowanie władcy zakończyła abdykacja i wyjazd do Francji.*

- **MIESZKO II (1025–1034)** *Panowanie drugiego polskiego króla zapowiadało się wspaniale – chwalono Mieszka za budowę nowych kościołów oraz rzadką wówczas znajomość greki. Zgubiła go jednak chęć dorównania wielkiemu ojcu. Mieszko prowadził jednocześnie wojny z Niemcami, Czechami i Rusią Kijowską, co przyplacił uwięzieniem przez władcę Czech i anarchią w kraju*

- **STANISŁAW AUGUST PONIATOWSKI (1764–1795)- j.w.**

- **JAN I OLBRACHT (1492–1501)** *Chyba większość z nas zna słynne powiedzenie: Za króla Olbrachta wyginęła szlachta. Prowadzona przez Jagiellończyka wojna z Turkami o podporządkowanie Polsce Mołdawii, zakończyła się śmiercią 5 tysięcy polskich rycerzy. Inną konsekwencją nieudanej wyprawy były liczne sojusze naszych sąsiadów wymierzone w Królestwo Polskie.*

- **AUGUST II MOCNY (1697–1733).** *Króla z dynastii Wettynów zgubiła uległość wobec polskiej szlachty, która poprzez konfederację tarnogrodzką doprowadziła do wycofania z kraju wojsk saskich. W konsekwencji rodzime wojsko Augusta II zastąpiono wojskami rosyjskimi cara Piotra I Wielkiego. Doskonale znamy rezultaty tej rosyjskiej dominacji nad Polską...*

Fragment obrazu "Wieszanie zdrajców (in effigie)" aut. Jean Pierre Norblin de la Gourdaine/ fot. Wikipedia/

Jan Matejko, "Upadek Polski" / Wikimedia Commons/

„Zdrada! – krzyczą raz po raz z sejmowych ław posłowie to jednej, to drugiej opcji politycznej. Porównują się do targowiczian, szermują hasłami o "Polsce patriotów" i "Polsce zdrajców". Dziś "zdrada" to pojęcie nadużywane, choć faktem jest, że Polska wydawała na świat nie tylko bohaterów”.

Nie oczekujemy jednak dziś od parlamentarzystów takich poświęceń, do jakich zdolny był poseł ziemi nowogródzkiej Tadeusz Rejtan – niezależnie od tego, ile w jego czynach romantycznej legendy. Z obrazu Jana Matejki "przemawia" do nas leżący szlachcic w rozdartej koszuli, protestujący przeciw pierwszemu rozbiorowi kraju. Któż nad nim stoi? Ludzie, którzy są po dziś dzień synonimem działania na szkodę ojczyzny. Podobnie wyglądało 16.12.2016 r. Krzyki podobne na Sali sejmowej ..., a później „kabaretowe okupowanie sejmu ...”.

Konfederacja Targowicka zaprowadziła w Rzeczypospolitej rządy terroru, przy pomocy wojska rosyjskiego dokonując licznych grabieży i kontrybucji dóbr patriotów. Zrujnowany wojną kraj musiał dodatkowo znosić finansowe skutki pobytu 100 tysięcznej rosyjskiej armii okupacyjnej. Miarą upadku targowiczian było uroczyste poselstwo przywódców konfederackich 14.11.1792 r. do Katarzyny II, którzy podziękowali jej, że zechciała przywrócić wolność i ustroj republikański w Polsce. Nie skrywając swych wiernopoddańczych uczuć żywionych dla cesarzowej Rosji, Franciszek Ksawery Branicki, Seweryn Rzewuski, Szymon Kossakowski i Antoni Protazy Potocki wyrazili wówczas swą radość, że gdy *despotyzm osiadł tron polski*, na niešťczęśliwy naród wejrzał *Bóg i Katarzyna*.

Wg ankiety internetowej prowadzonej w Polsce /jednej z wielu/ do największych zdrajców, ankietowani zaliczyli, m.in.:

- **Bolesława Bieruta lok. 15%** - Bolesław Bierut (ur. [18.04.1892](#), zm. [12.03.1956](#) w *Moskwie*) – polski polityk, działacz [komunistyczny](#), agent [NKWD](#), Przewodniczący [Krajowej Rady Narodowej](#) od 1944, pierwszy przywódca [Polski Ludowej](#), [prezydent RP](#) od 1947 (po [sfalszowanych wyborach](#)), przywódca [PZPR](#) (od 1948 roku jako Sekretarz Generalny, a od 17 marca 1954 [I Sekretarz KC](#)), [prezes Rady Ministrów](#) PRL od 1952, Poseł na [Sejm PRL I kadencji](#), członek Komisji Wojskowej [Biura Politycznego KC PZPR](#) nadzorującej ludowe [Wojsko Polskie](#) od maja 1949. Wg historyka [Normana Daviesa](#) Bierut podobnie jak Gottwald, [Rákosi](#), [Ulbricht](#), [Gheorghiu-Dej](#), [Żiwkow](#), [Tito](#), [Hodža](#) – był „klonem Stalina”.

Dzisiejsi historycy podają, że był jednym z największych zbrodniarzy polskich /na usługach ZSRR/. Odpowiedzialny za śmierć tysięcy ludzi. Rzadko jako prezydent korzystał z prawa łaski. Niektórzy piszą, że jest odzwierciedleniem targowiczian!

- **Stanisława Augusta Poniatowskiego lok. 12%** - Stanisław August Poniatowski (1764–1795) Ostatniemu królowi Polski zawdzięczamy między innymi założenie elitarnej Szkoły Rycerskiej w 1765 r. Został wielkim mistrzem ustanowionego przez siebie [Orderu Wirtuti Militari](#) i z mocy prawa kawalerem Krzyża Wielkiego tego orderu. *Mimo zasług trudno wybaczyć uległości wobec carycy Katarzyny II, która z pomocą Prus i Austrii stopniowo pozbawiała Polaków państwowości.*

6 października 1788 roku zwołany został za zgodą Rosji w Warszawie sejm, zwany później [Sejmem Wielkim](#). Rozpoczął on gruntowne dzieło reformy ustroju. Król opracował wstępny projekt sojuszu polsko-rosyjskiego na życzenie Stackelberga, licząc, że dzięki wspólnemu z Rosją wystąpieniu przeciwko Turcji uzyska od Katarzyny II margines swobody w decydowaniu o sprawach wewnętrznych Rzeczypospolitej. Jednak 28 września 1788 ambasador rosyjski zawiadomił Stanisława Augusta, że projekt przymierza polsko-rosyjskiego jest nierealny.

18 maja 1792 roku wojska rosyjskie wkroczyły do Rzeczypospolitej. Sejm Czteroletni powierzył Stanisławowi Augustowi naczelne dowództwo nad armią. Pozbawiony pomocy zbrojnej swojego pruskiego alianta, król zwrócił się listownie do Katarzyny II, proponując jej wieczyste przymierze i ewentualną swą abdykację na rzecz wnuka carycy, [Konstantego](#). W odpowiedzi cesarzowa podtrzymała swe poparcie dla konfederatów targowickich i zażądała przystąpienia króla do konfederacji. 24 lipca władca złożył na ręce posła rosyjskiego [Jakowa Buthakowa](#) żądany akces do konfederacji targowickiej.

- **Wojciecha Jaruzelskiego /ponad 10%** - (ur. [.07. 1923](#) zm. [25.05.2014](#)) – m.in. polski polityk i dowódca wojskowy, [przewodniczący Rady Państwa PRL](#) (1985–1989), a następnie [prezydent PRL](#) (1989) i [prezydent RP](#) (1989–1990; w nocy 12/13 grudnia 1981 stanął na czele [Wojskowej Rady Ocalenia Narodowego](#), która w czasie [stanu wojennego](#) (1981–1983) sprawowała faktyczną

władzę w Polsce, członek [Biura Politycznego KC PZPR](#) (1971–1989), [I sekretarz KC PZPR](#) (1981–1989), [poseł na Sejm PRL](#), [prezes Rady Ministrów PRL](#) (1981–1985), członek Prezydium Ogólnopolskiego Komitetu [Frontu Jedności Narodu](#) w 1981. Dziadek Wojciecha, również Wojciech, brał udział w [powstaniu styczniowym](#), za co został zesłany na Syberię na 8 lat. Ojciec Wojciecha, Władysław, był siódmym z ośmiorga dzieci Wojciecha i Heleny. Ukończył Akademię Rolniczą w czeskim [Taborze](#). Wziął udział w [wojnie polsko-bolszewickiej](#) w 1920. Piękną kartę swoich przodków – przekreślił swoją działalnością /ww/. Stąd tak niska ocena Polaków. Współpraca z ZSRR, a później z Rosją dała szansę rozwoju p. Generałowi niż Polsce.

- **Bohdana Chmielnickiego /ponad 9.5%!** - (ur. [27.12.1595](#) zm. [6.08.1657](#)) – [hetman zaporoski](#), przywódca [powstania kozackiego](#) przeciwko Rzeczypospolitej w latach 1648–1654, bohater narodowy [Ukrainy](#). [Powstanie Chmielnickiego](#), które wybuchło wiosną 1648 r., mimo początkowych sukcesów nie przyniosło Ukrainie niezależności, ani odrębnego statusu w ramach Rzeczypospolitej. Chmielnicki odniósł sukcesy, pokonując wojska koronne nad [Żółtymi Wodami](#), pod [Korsuniem](#) i [Piławcami](#). W 1651 r. przegrał pod [Beresteczkiem](#) i podpisał w [Białej Cerkwi](#) nową [ugodę](#), ograniczającą prawa Kozaczyzny, której warunki ponownie nie zostały dotrzymane. Ostatecznie utworzenie niezależnego bytu na ziemiach ukraińskich pozostało niezrealizowane. Długoletnia [wojna](#) Rzeczypospolitej z Carstwem Moskiewskim, do której doszło w konsekwencji [ugody perejaśławskiej](#), doprowadziła ostatecznie do wyczerpania stron i podziału zrujnowanego [Naddnieprza](#) między Rzeczypospolitą a Rosję. Utrata lewobrzeżnej Ukrainy była dla Rzeczypospolitej porażką; dla [Kozaczyzny zaporoskiej](#) był to początek końca, do którego ostatecznie doszło w 1775, gdy [Katarzyna II](#) zburzyła Sicz, zlikwidowała kozackie wojsko zaporoskie i zakazała używania jego nazwy.

- **Wandę Wasilewską /ok. 9%!** - (ur. [21.01.1905](#), zm. [29.07.1964](#)) – polska i sowiecka działaczka [komunistyczna](#), pisarka i polityk, od lipca do września 1944 wiceprzewodnicząca [PKWN](#), pułkownik Głównego Zarządu Politycznego [Armii Czerwonej](#) w 1943 roku, zastępca sekretarza Zarządu [Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej](#) w 1949 roku, członek prezydium [Centralnego Biura Komunistów Polskich](#) w 1944 roku.

- **Hieronima Radziejowskiego /6.5%!** - (herbu [Junosza](#) (ur. [1612](#), zm. [8.08.1667](#)) – [podkanclerzy koronny 1651](#), [wojewoda inflancki 1667](#), krajczy [królowej Polski Ludwiki Marii Gonzagi](#) w 1646 roku, [starosta sochaczewski 1634](#) i [łomżyński 1637](#), ambasador Rzeczypospolitej w [Imperium Osmańskim](#) w 1667 roku. W 1648 brał udział w [bitwie pod Piławcami](#). Był jednym z oskarżanych o przyczynienie się do ucieczki wojsk polskich. W 1651 roku, podczas wyprawy przeciwko Kozakom, podkanclerzy został odsunięty od udziału w radzie. Jednak przed [bitwą pod Beresteczkiem](#) doszło do uroczystego pogodzenia Radziejowskiego z królem. Spór na nowo wybuchł po bitwie. Radziejowski proponował rozpuścić [pospolite ruszenie](#) i rozpocząć negocjacje z [Chmielnickim](#), a gdy jego rady nie znalazły posłuchu, opuścił obóz i pociągnął za sobą znaczną część szlachty. W [Wiedniu](#) gdzie uznano go za politycznego awanturnika i odmówiono pomocy (banita żądał przydzielenia armii najemników na czele której chciał zająć Kraków). W 1652 roku przybył do [Szwecji](#), gdzie znalazł posłuch w [Sztokholmie](#) u [królowej Krystyny](#). Był współautorem wymierzonego przeciw Polsce sojuszu pomiędzy [Szwecją](#), [Kozaczyzną](#) i [Siedmiogrodem](#). Następnie przebywał w [Hamburgu](#), gdzie podtrzymywał korespondencję z nowym królem [Karolem Gustawem](#). Właśnie w tym mieście skrytykowała się współpraca między nimi, dotycząca najazdu na [Polskę](#). W lipcu 1655 r., odegrał rolę pośrednika między szlachtą zgromadzoną pod [Ujściem](#) a szwedzkim monarchą. W roku 1656 został aresztowany w [Elblągu](#) przez [Szwedów](#) i był więziony w [zamku w Malborku](#). Na początku 1657 r. wytoczono mu proces za zdradę interesów [Karola Gustawa](#) i osadzono w zamku Orebro w Szwecji. W 1660 r., po podpisaniu pokoju ze [Szwecją](#) został wypuszczony z niewoli m.in. w wyniku wstawiennictwa [Jana II Kazimierza Wazy](#).

- **Franciszka Ksawerego Branickiego /ponad 6%!** - (ur. ok. 1730 r. zm. 1819 r.) – [starosta halicki](#) 1765, pierwszy generał adiutant królewski w 1764 roku, [generał artylerii](#) litewskiej w latach 1768-1773, [hetman polny koronny](#) w 1773-1774, [hetman wielki koronny](#) w latach 1774-1793, [ge-](#)

nerał lejtnant wojsk koronnych od 1764, podstoli koronny 1764-1766, łowczy wielki koronny 1766-1773, generał Imperium Rosyjskiego od 1795, poseł na sejm w 1752 i sejm konwokacyjny (1764). Przeciwnik reform Sejmu Czteroletniego i Konstytucji 3 Maja, współtwórca konfederacji targowickiej. W czasie insurekcji kościuszkowskiej Sąd Najwyższy Kryminalny skazał go na karę śmierci przez powieszenie, wieczną infamię, konfiskatę majątków i utratę wszystkich urzędów. Wobec nieobecności skazanego, wyrok wykonano in effigie 29 września 1794. Podobnie jak Szczęsnego Potockiego i hetmana Seweryna Rzewuskiego, których również nie udało się pojmać i skazać za zdradę ojczyzny. W młodości awanturnik, który w 1766 pojedynkował się z Casanovą w Warszawie z powodu włoskiej tancerki, Cassaci. Żonaty (1781) z Aleksandrą Engelhardówną, siostrzenicą Grigorija Potiomkina, ulubienicą i domniemaną córką naturalną carycy Katarzyny.

- **Szczęsnego Potockiego lok. 6%!** - (ur. 1751 r. 14.03. 1805 r.) – polityk polski o orientacji prorosyjskiej, wolnomularz, wojewoda ruski w latach 1782–1788, generał-lejtnant wojsk koronnych 1784–1792, generał lejtnant komenderujący Dywizją Ukraińską i Podolską (Podolską i Braclawską, później Braclawską i Kijowską), członek Komisji Edukacji Narodowej w latach 1783-1792, generał artylerii koronnej w latach 1788–1792, targowiczanie – marszałek konfederacji targowickiej 1792 w Koronie, rosyjski general-en-chef od 1797, chorąży wielki koronny w latach 1774–1780, starosta bełski, dyplomata i poeta.

Był szefem targowickiej formacji Pułku Humańskiego Lekkiej Jazdy.

Został desygnowany przez konfederację targowicką do zasiadania w Komisji Edukacji Narodowej i Komisji Sądowej Spraw Edukacyjnych. Urażony złą prasą w Rzeczypospolitej Stanisław Szczęsny zdecydował się na „wieczystą ekspatriację” – opuścił Polskę w 1793 r. i udał się do Hamburga, gdzie dotarły go wieści o skazaniu na karę śmierci, wieczysta infamię, pozbawienie godności, konfiskatę majątku i utratę wszystkich urzędów przez Sąd Najwyższy Kryminalny w czasie insurekcji kościuszkowskiej. Wobec nieobecności skazanego, wyrok wykonano in effigie 29 września 1794.

Sam Szczęsny ponoć w rozbiorowe zamiary Rosji nie wierzył i myślał, że swoimi akcjami umożliwi zachowanie polskiej tożsamości politycznej i terytorium, ale po drugim rozbiornie wyjechał do Rosji i zadeklarował swoją lojalność dla tego państwa, wstąpił do armii rosyjskiej na swoją prośbę, zawartą w liście do carycy z 1794 r., w którym prosił również o uznanie go Rosjaninem, a w 1797 został odznaczony najwyższą rangą – generalską general-en-chef. Ciekawostką jest, że kiedy w 1792 ks. Józef Poniatowski wyzywał Szczęsnego Potockiego na pojedynek z Wiednią, gdzie przebywał, Szczęsny nie odmówił wprost, lecz wyznaczył nierealne miejsce – Sankt Petersburg, gdzie ks. Józef byłby zapewne aresztowany przez władze rosyjskie, gdyby się tam pojawił.

Ciekawym spostrzeżeniem może być fakt, że większość „Zdrajców” wchodziła w kontakt z Rosją /ZSRR/ bądź Rosją Carską i często oni pochodzili z wschodniej części Korony, czy też Polski – może dlatego, że tam posiadali swoje ziemie, bogactwa, itp. Drugie spostrzeżenie, że współczesna nam historia Polski ... jest ogólnie znana i stąd „Zdrajcy” z PRL, są aktualni w naszej pamięci.

Inne osobistości, znane nam z historii Polski:

- Kmdr ppor. Henryk Kłoczkowski /dowodził ORP „ORZEŁ”/ za dezercję w 1942 r. został zdegradowany do stopnia marynarza.

- Eugeniusz Świerczewski, Ludwig Kalkstein i Blanka Kaczorowska zdradzali swoich kolegów współpracując z gestapo i wydali gen. Grota Roweckiego.

- Dzisiaj podobnie się dzieje, jak w „Przeszłości”, tylko niektórym Posłom daleko do Posłów „Wielkiego Sejmu”. „Partyjność” nie „Polska” zwycięża i słuszne w tej spr-

wie są słowa Pani Posłanki Agnieszki ŚCIGAJ „*sytuacja w Sejmie, to jest wręcz cyrk*”. Co ciekawe, że nie dotyczy to tylko obrad Sejmu w dn. 16.12.2016 r.! – kilkunastu posłów z opozycji okupowała mównicę i „fotel marszałka”. Przyczyną bezpośrednią było wykluczenie z obrad posła M. Szczerby/, pośrednią: uchwalenie budżetu na 2017r., wycofana ustawa o dziennikarzach /ale posłowie udawali, że nie wiedzą o tym/.

Panowie POSŁOWIE wyjeżdżają do Brukseli /aby uchwalić rezolucje PE w sprawie Polski i rzekomego łamania prawa przez PiS, a w końcu odebranie władzy /mimo, że po 8 latach rządów: PO i PSL – naród nie dał im szans, podobnie Prezydentowi B. Komorowskiemu/, itp. Toczą rozmowy z przywódcami UE o polskim budżecie, Trybunale Konstytucyjnym, migracji, itd. Uważam, że nie to miejsce i nie ten czas! Może, ktoś kiedyś napisał, że aktualni politycy wyjeżdżający za granicę to nie zdrajcy tylko „pluskwy” dbające i myślące o swoich interesach. Z tym chyba trzeba się zgodzić... pomysłu na Polskę nie mieli /nie mają/, lecz głośno krzyczą lub przeszkadzają... Efektem tych rozmów /przez członków partii opozycyjnych/ jest fakt, że zachodnie media coraz częściej alarmują, że działania podejmowane przez polityków PiS-u mają niewiele wspólnego z demokracją. A to już jest poza krytyką, to jest mieszanie się w sprawy innego państwa. To już nie poprawność ani dziennikarska, ani polityczna ...i to w ramach UE!

Coś w naszym narodzie jest, że opozycja szuka zawsze wsparcia za granicą, aby obalać demokratyczne rządy. Jest to niemiłe nie tylko dla słuchających tych wypowiedzi, ale i dla Polaków. Tym bardziej musimy pamiętać o: np. 01.09.1939 r., gdyby dotrzymanie umowy przez Francję i Wielką Brytanię – może II w. św. miałyby inny przebieg!, może nie byłoby tylu ofiar i nowego podziału świata?

Często każdy z nas popełnia różne błędy, wykroczenia, itp. Pamiętać jednak musimy, żeby przez nasze czyny nikt nie płakał, a MY żeby w efekcie swoich działań w ostatnim swym działaniu nie upadali, ale podnosili się z podniesionym czołem! Czego Czytelnikom i sobie życzę!

„Naszą największą chwałą nie jest nigdy nie upadać ale podnosić się po każdym upadku” – Konfucjusz

Antoni Tunkiewicz

SAPER

P.S.

Zdrajcy bajkowi. Wiersz Ignacego Krasickiego „Czapla, ryby i rak”.

...

*Jeden z nich widząc, iż go czapla niesie w krzaki,
Postrzegł zdradę, o zemstę się zaraz pokusił.
Tak dobrze za kark ujął, iż czaplę udusił.
Padła nieżywa:
Tak zdrajcom bywa.*

Dlatego nie bierzmy przykładu z „czapli”- szkoda zdrowia lub życia, ale lepiej np. z łabędzi, gęsi, kawek, kruków...itp., itd...

